

עמ"י 38441/07/14 - טלאת אבו עליון, עסמת עודה אבו עליון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

21 יולי 2014

עמ"י 38441-07-14 אבו עליון (עציר) ואח' נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופט אריאל ואגו
העוררים:
1. טלאת אבו עליון
2. עסמת עודה אבו עליון
נגד
המשיבה:
מדינת ישראל

נוכחים:

העוררים וב"כ עו"ד שי ברגר

בשם המשיבה - פקד חיים דמרי - ימ"ר נגב

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

הערר מופנה כלפי החלטת בית משפט השלום (כב' השופט ע. קויפמן) ולפיה התקבלה בקשת המשטרה להארכת מעצר חקירתית נוספת למשך ארבעה ימים לאחר שהוגשה הצהרת תובע, וזאת במטרה להגיש כנגד שני העוררים, יחד עם אחרים, כתב אישום שעניינו גניבת משאית. יש כוונה לפי הצהרת התובע, להגיש בקשה לעצור העוררים עד תום ההליכים.

בית המשפט נעתר לבקשה, כאמור, קבע שיש תשתית ראייתית לכאורית מספקת לשלב זה של ההליך, ואף עילת מעצר של מסוכנות, הגם שמדובר בעבירת רכוש, וכן, שאין מקום בשלב זה להורות על שחרור לחלופה. מעצר העוררים הוארך, עד 23.7.14 שעה 12.00.

הערר שבפני מבוסס על שני רבדים. הסנגור המלומד טוען מצד אחד שאין די תשתית ראייתית אפילו לשלב זה כדי לסבך העוררים בעניין גניבת המשאית, ומצד אחר - שאף אם יש ראיות מספיקות, אין בנמצא עילת מעצר, כאשר מדובר על עבירת רכוש שאינה מאוד מתוחכמת או מורכבת ורבת משתתפים, והעוררים צעירים, חסרי עבר פלילי, ואין הם מסוכנים או מועדים לשיבוש ההליך.

לעניין התשתית הראייתית - מצויים אנו בשלב ביניים של בין דרישת החשד הסביר לבין הדרישה לקיום ראיות לכאורה בעלות פוטנציאל הרשעתי. חומרי החקירה בשלב זה כבר מגובשים די הצורך כדי שעיון מעמיק בהם יוכל לתת תמונה לכאן או לכאן. ניתן להסכים עם הסנגור שבשלב זה נחוץ כבר משהו שהוא מעבר לחשד סביר גרידא. החוקר פקד דמרי, מצביע על שורה של ראיות טכניות, שאין זה סוד גדול להגדירן כהאזנות סתר, שלטעמו תומכות ומבססות את הקשר בין העוררים לבין העבירה. לצד זה הוא מצביע על כך שהעוררים נמנעו מלתת הסברים כאשר הוטחו הדברים בפניהם, ואף קיימת שיחה נוספת לאו דווקא בין העוררים, אשר יש גם בה ראייה מסבכת בעבורם. הובהר, שלא כפי שאולי השתמע בעת הדיון בבימ"ש השלום, שאין בנמצא עדות פורמאלית חיצונית ומובהקת המפלילה את העוררים.

מדובר בחומר חקירה שבהחלט יכול להתגבש לראיות קבילות, אשר יהוו ראיות לכאורה לעת הגשת כתב האישום. ניתן להעלות שאלות לגבי פרשנות האמור באותן שיחות, ולגבי עוצמת הראיות ומובהקותן בכיוון המפליל, ואיני נוטע מסמרות בכך, אך הזמן לטעון במישור זה הוא לאחר עיון של הסנגור בחומר, וגיבוש הטענות העשויות לעמוד למרשיו לעניין זה. בכל האמור לשלב הנוכחי, אין לומר שמדובר בחומר חקירה כה דל או עקיף עד כי יש בכך להטות הכף בשיקולי המעצר או השחרור.

אשר לעילת המעצר - ער אני לכך שעסקינן בצעירים שאין להם הרשעות קודמות. אולם - מדובר בעבירת רכוש ששוויה אינו מבוטל, וגניבת המשאית על פי החומר הלכאורי נעשתה תוך תכנון מוקדם, תיאום וביצוע משותף של אחדים. נסיבות אלה יכולות לגבש עילת מעצר על פי הפסיקה גם כאשר מדובר בעבירת רכוש. הדיון הפרטני בשאלה האם הנסיבות הספציפיות מצדיקות המעצר עד תום ההליכים במקרה כזה או שמא אין מדובר במקרה מובהק הנופל בגדרי ההלכות המתייחסות לעבירות רכוש, גם הוא צריך להתקיים במועד ובפורום הנכון. מועד ופורום זה הינם המותב הדין בבקשת המעצר עד תום ההליכים, אם וכאשר יוגש כתב אישום ובקשה נלווית ולאחר שהחומר החקירתי, המראה את מכלול הנסיבות, יעמוד גם לעיון הסנגור שלא יצטרך להישען אך על בית המשפט שיעיין "במקומו" בחומר.

על כן, איני מוצא שנפלה שגגה בנימוקי בית משפט השלום או בתוצאה שאליה הגיע עת נענה לבקשת המשטרה בעקבות הצהרת התובע שהוגשה. יתכן, שאפשר לגבש ולהגיש את כתב האישום בפרק זמן קצר במעט, כגון, עד מחר בצוהרי היום, אך, גם כאן איני רואה שהדבר צריך להיעשות באמצעות החלטה שיפוטית בהליך הערר המקצרת את המעצר שנקצב ביממה בודדת. אותיר הדבר בגדר המלצה למשיבה.

בנתון להערה זו ומהנימוקים הללו, אני דוחה את הערר.

ניתנה והודעה היום כ"ג תמוז תשע"ד, 21/07/2014 במעמד הנוכחים.

אריאל ואגו, שופט